

der wilgen, als buiten alles nog nat van dauw is. Plekjes van zoo'n heerlijk vochtig groen, blauw van morgendamp, koel als de nacht, waar eenden welgevallig oprijzen om te water te gaan.

Een is er, waar de eend met eendjes hoofdpersoon is, ik meen, waar het kleine stukje boom en water niets anders is dan de noodzakelijke omgeving der eendenfamilie.

De charme van zulk een schilderijtje ligt in het mooie van kleur en uitvoering, maar het is buitendien heerlijk van wezenlijkheid, van het goed geobserveerde wezen van die dieren: het goedige domme der groote eend, vol onbewuste trots op de rond haar krioelende jongen, het volkomen thuis zijn op die vochtige koele plek onder de takken van dien ouden wilgenstronk — met de sloot voor haar, waar het door de zon gebronsde water afkoelend gestreeld wordt door de blauwblonde wilgentakken.

Het is rustig en toch vol leven — het is een koninkrijk van eenige vierkante voeten oppervlakte. Het is de type van „la famille” en men denkt onwillekeurig aan die slakkenfamilie (van Andersen) die zich de wereld niet grooter dacht dan hun woud van klittenblaren.

Bij Willem Maris is die eendenfamilie als de verpersoonlijking van het materiele wel behagen en de schilderij heeft de bekoring van het voor onze oogen te voorschijn halen van nooit geziene, nooit betreden plekjes.

Het spreekt wel van zelf dat de artiest alleen den indruk ondervond van een reeks van zilvergroene kleuren waarin het wit der eenden de toon bepaalde. Maar zeker zal hij ook de bekoring gevoeld hebben van die bewegingen en lijnen van die geheele stemming, anders kon hij die niet met zooveel liefde weergeven. — Ook wij genieten dieper van het heerlijke doen, van de malsche streken van het penseel, van mooie compositie en van de gevoeligheid van den kunstenaar die nooit in subtiliteit ontaardt.

Maar door de volmaaktheid waarmede handeling en onderwerp dooreen gewezen zijn, volgt ook dat bij een bespreking het eene nauwelijks van het andere te scheiden valt.

Van zulk een gevoelig artiest spreekt het als van zelf dat hij vele en mooie aquarellen gemaakt heeft.

Maar in dezen tijd waar aquarelleeren niets anders wil zijn dan schilderen met waterverf en het doel dus niet anders is dan de stemming zoo schoon mogelijk te verbeelden, is het overbodig hier afzonderlijk over uit te wijden.

De aquarellen van Willem Maris geven ons dezelfde sensatie van tintelend zonlicht als die kleinere schilderijtjes, die dan ook in behandeling een groote overeenkomst hebben.